

Mahir Ünsal Eriş

Türk Edebiyatı Roman

Öbürküler

Mahir Ünsal Eriş, 1980'de Çanakkale'de doğdu. Arkeoloji ve tarih okudu. Hayatını çeviriler yaparak ve yazarak sürdürüyor. Gençlerbirliklidir; söylenişi bile güzel.

Kitapları: *Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...* (2012), *Olduğu Kadar Güzeldik* (2013) (60. Sait Faik Hikâye Armağanı), *Dünya Bu Kadar* (2015), *Benim Adım Feridun* (2016), *Öbürküler* (2017), *Kara Yarısı* (2019), *Sarıyaz* (2019), *Diğerleri* (2020), *Gaip* (2022), *Acaip* (2023) *Babil Kulesi Kitabı* (2023), *30 Şahane Kelime* (2023) *Tatil Kitabı* (2024) ve *Bin 9 Yüz Seksen 3* (2024).

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Bangır Bangır Ferdi Çalıyor Evde...
Olduğu Kadar Güzeldik
Dünya Bu Kadar
Kara Yarısı
Sarıyaz
Diğerleri
Gaip
Acayip
Tatil Kitabı

ÖBÜRKÜLER

Yazan: Mahir Ünsal Eriş

Yayına hazırlayan: Nimet Kirşan

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz. Bu kitapta yazım kuralları konusunda yazarın isteklerine bağlı kalınmıştır.

1. baskı / Karakarga Yayınları, 2017

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ocak 2025 / ISBN 978-625-6162-64-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomođlu

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Öbürküler

Mahir Ünsal Eriş

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

ÇoĐu üyesiyle kan baĐım bile bulunmayan
büyük, geniş aileme...

BU YARISI

Refik Halid Karay'ın kıymetli hatırasına...

(...)

Kampana.

Düdük.

Hareket.

510 numaralı üçüncü mevki vagon.

Koridor.

Bir adam

birinci pencereden toprağı seyrediyor:

durmadan gelip

durmadan giden toprağı.

Toprakla beraber

ve aynı hızla

şunlardır aklından geçenler:

“Ne tez gidiyor toprak.

Bizim köyiin ormanındaki kavak

telgıraf direğı olur mu ki?

Tıramvay direkleri demirdi İstanbul'da.

Dünyayı dolaşsa adam

İstanbul ayarı şehir bulur mu ki?”

1.

Pahlanmış köşeleri, kambur sırtıyla dev bir kabuklu hayvanı andıran otobüs, ağaçlığın ardından önce toz ve dumanını, sonra yüzünü gösterdi. Geceyi yırtan hırıltısı kendisinden önce gelmişti. Ağır ağır yaklaştı. Yorgun ve kederli bir sokak köpeğinin iç çekişini andıran garip bir ses çıkararak, bekleyen kalabalığın önünde durdu. Vakit gece yarısını geçeli birkaç saat olmuş; sokaklar, Niğde'nin kuru ayazına kesmişti. Ayazda, kıpırdamadan, sanki vahşi bir hayvanı ürkütmekten korkmuş gibi öylece hareketsiz bekleyen onca insan, onca çocuk, çul, çaput, çuval, denk, zembil ve bavul, otobüsün gelişiyle birdenbire canlanıverdi. Analarınca çekelenen, sümüşü burnunda kurumuş bebeler, otobüsün üstüne denklerini bağlamaya çalışan babalar, bir kenarda tütün sarmaya uğraşan kafaları matruş askerler, otobüse dayanmış öksüren dedeler, gecenin keskin soğuşuna yayılmış sessizliği bozan bir mahşer yeri kuruverdiler. Toroslar'ın karanlık yamaçlarına bir beşik gibi sallanarak tırmanıp inen otobüste her nasılsa uyumuş olanlar da bu gürültüye uyanıp indiler, kuru kar ayazında üstünkörü bir soluklanıp yeniden yerlerine döndüler. Bu otobüs, haftada üç gün Adana Garajı'ndan kalkar, Tarsus sapağından Çamalan'a varıp

buradan nefes nefese Toroslar'a sarmaya başlar, Pozantı'dan aşağı sallandı mı Ulukışla'da düze iner, Bahçeli'yi ardında bırakıp gece yarısını biraz geçe Niğde Garajı'na girerdi. Buradan yolcusunu alınca Bor üzerinden Aksaray yoluna çıkar, bu kederli ve suskun kazayı da atlattı mı öğlene doğru Şereflikoçhisar'a, birkaç saate de genç Cumhuriyet'in afili başkentine, Hergele Meydanı'na ulaşırdı. Orada yolcusunu, çuval ve denklelerini döktükten sonra, daha motoru soğumadan, akşamına geri dönmek için yola düzülen bu otobüsten öncesi iyice perişanlıktı. Tek atlı arabalarla Niğde'den Ankara üç buçuk gün sürerdi. Denk gelirse bir kamyonun arkasına atlayanlar, sarsıntı, toz ve güneşten yolda kusa sığa havalelenir, bir günlük yolculuğun ardından Ankara'da üç gün kendilerine gelemezlerdi. Menderes zamanında bu otobüs başladı. O zaman haftada bir gündü. Pazar günü Adana'dan yola çıkar, pazartesi gününe Ankara'da işi olanları getirir, cumartesi günü gerisin geri dönerdi. İhtilalden bir buçuk sene sonra İnönü yeniden başa gelince, Menderes'in Adana'ya pamuk işçisi, Ankara'ya evrak ve para taşımak için icat ettiği bu otobüs haftada üç güne çıkartıldı. O kadar eski ve hantal bir otobüstü ki biraksalar bir köşede horlayarak uyuyacak, bir daha da dürtsen, vursan uyanmayacak gibi görünüyordu.

Otobüs hareket etti. Küçük Sabire, bütün bu gürültüye rağmen bir kez olsun gözünü açmamış, domuz sıkısı sarıldığı kundağında azıcık olsun mızırданmamıştı bile. Kundak Fevziye Hanım'ın, ortanca Sacide ise babası Fahrettin Bey'in kucağında. Tahta bavul, otobüsün üstündeki bagaja sarılmayıp içeri alınmıştı. En büyükleri Suat, sırtını annesine verip, koridora konmuş bu bavulun üstüne oturtulmuştu. O zamanlar çocuklara yer almak ayıp sayılırdı. Zaten haftada şu kadar sefer ta Adanalardan kalkıp, Çukurova'nın tüm yolcusunu Ankara'ya taşımaya uğraşan bu gayretkeş otobüste çocuklara yer istemek

kimsenin aklına bile gelmezdi. Otobüsün hareketinden biraz sonra, çocukların ikisi birden uykuya daldı. Fevziye Hanım'ın da başı uykuyla devrilecek gibi oluyor, makadam yolda öksüre tıksıra yuvarlanan otobüsün sarsıntısıyla kendine gelince önce kucağındaki Sabire'ye, sonra kocasına bakıyordu. Çocukların uyuduğunu gören Fahrettin Bey bir sigara yaktı. Önce yolu, sonra Ankara'yı, daha da sonra yolun sonunda onları bekleyen İstanbul'u düşündü. Bir kez, Kayseri'de Ticaret Lisesi'ni bitirdikten sonra İktisadi Ticari İlimler Akademisi'ne imtihana girmeye gelmişti Ankara'ya. Bulvarlarında dolaşmış, Gençlik Parkı'nı, Atatürk'ün naaşının kısa süre önce nakledildiği Anıtkabir'i görmüş, Ulus'tan Yenişehir'e gitmek için trolleybüse bile binmişti. Akademiyi kazanamayıp dönünce akranına, "Şehir gibi şehir kardeşim," diye anlatmıştı. "Başkent gibi başkent! Fıskiyelerinden akan su bile medeniyet kokuyor!"

O kadarını iyi kötü aklı kesiyordu. İndikleri yerde bekleyen arabacıardan birine yüklerini devirip istasyona gidecekler, orada Ankara Ekspresi'nin saatini bekleyip ona binecekler, gün batacak, gün doğmasına yakın, ver elini Haydarpaşa. İşte oradan sonrası biraz içini huzursuz ediyordu Fahrettin Bey'in. Fevziye Hanım'a belli etmemeye çalışsa da dışlarıyla yanak içlerini kemirmesinden, kaytan bıyıklarını eliyle bozup bozup yeniden taramasından anlaşılıyordu. Ya bulamazsa, ya bilemezse. Rezil olmak bir yana, çoluk çocuk nereye giderlerdi gecenin kör saati? Yol bilmeden, iz bilmeden. Bu işi Esat Mümtaz Bey açtı başına. Bor'un eski kaymakamı. Asker gidip de İnönü yeniden hükümet kurunca, Esat Mümtaz Bey mebus olup Halk Partisi'nden meclise girdi. Taze mebus, Fahrettin Bey'in Kayseri'den, leyli okudukları Ticaret Lisesi'nden beri ahabıydı. Fahrettin'in kazanamayıp gerisingeri döndüğü sene Esat Mümtaz, Mülkiye'ye kayıt yaptırmış, sınıf arkadaşı Niğde'de Sümerbank'ın muhasebesini tutarken, on

seneye kalmadan Bor'a kaymakam gelmişti. Esat Mümtaz, hatır sayar, gönül yapmasını bilir, nazik, güngörmüş bir delikanlıydı. Allem etti kallem etti, Fahrettin'i müdür yaptırdı Sümerbank'a. Hatırlı dostlara mektuplar yazıldı, Ankara'ya tel-ler çekildi, hediyeler yollandı. Nihayet muvaffak olundu. Fahrettin Bey'in müdürlüğünden iki yıl kadar sonra Esat Mümtaz önce Akhisar'a kaymakam, sonra Gümüşhane'ye vali tayin edildi. Sonra işte bu mebusluk işi çıktı. Topladı tasını tarağını Ankara'ya gitti. Ama dostunu unutmadı elbet. Yalnızca fukaralık içindeki yatılı okul ahbablığının değil, Kemerhisar'ın bağları, Bağçalı'nın meyvelikleri arasında çengi çaldırıp köçek oynattıkları hovarda gecelerinin de hatrına hürmeten. "Hepimiz memleketlerimizi seviyoruz, muhterem dostum," diyordu sabık kaymakam, taze mebus. "Ama millete hizmet mevzu-bahis olduğunda memleket şuurunu bir tarafa bırakıp vatan şuurunu ile hareket etmeliyiz. Bizler okumuş insan olmakla, bu vatana hizmete medyunuz. Cumhuriyetimizin yegâne ülküsü nedir? Muasır medeniyetler seviyesinde, müreffeh ve münevver bir hayat tesis etmek. Şu halde bunu bir arı kovanına benzetebiliriz. Her arı, kendi canının yetiştigince bal yapmakla mükelleftir. Arının şu çiçeği beğenmedim, şundan bal almak istiyorum demesi kabil midir? Biz de öyle olmalıyız." Esat Mümtaz Bey, Fahrettin Bey'in maaile Ankara'ya ya da İstanbul'a hicretinden yanaydı. Ona göre eski dostu bozkırın ortasında sırtını Hasan Dağı'na yaslamış bu kasaba irisi vilayette harcanmaktaydı. Kabiliyeti ve zekâsıyla daha büyücek şehirlerde memlekete daha faydalı olabilir, oralarda üç çocuğunun üçünü de hakkıyla okutup hayırlı evlat sırasına sokabilirdi. Mamafih, bu hal Fahrettin Bey'in biraz kafasını karıştırıyordu. Okumuş adama Niğde'de, Ankara veya İstanbul'dan daha çok ihtiyaç vardı. Nitekim bu işin peşini bırakmadı Esat Mümtaz. Mebus olalı daha bir seneyi henüz devirmişti ki "İvedi" müh-

rüyle resmî yazı geldi Fahrettin Bey'e. "İktisat Vekâleti'nin teklifi ve İcra Vekilleri Heyeti'nin kararile, bankamızın İstanbul Beşiktaş'ta müesses bulunan mağazasına tayininiz hususunda gereğini rica ederim." Ertesi gün de bir telgraf. "Aziz dostum, işittim ki tayin emri eline ulaşmış. Gelecek hafta Niğde'ye geleceğim, bu işin tafsilatını konuşalım."

Konuştular. Esat Mümtaz, uyuyan bir başın altından sıcacık yastığını çekip almış gibi huzurunu kaçırdığı bu aile için çok hayırlı bir işe kalkıştığını düşünüyor, onlara yardımcı olmak için elinden geleni yapmak istiyordu. Bir defa bütün bu eşya, bu eski mobilyalar, tel somyalar, bu kandilleri kararmış lüküs lambalarıyla dolu takıl tukul muhakkak burada kalmalıydı. Bu kadar eşyayı bir kamyonu doldurup İstanbul'a gitmenin akıl kârı yanı yoktu. Bir marşandize konup Haydarpaşa'dan alınsa, o zaman da evvela eşyayı trene yükleyebilmek için Adana'ya taşımak lazımdı. Her haliyle işin astarı yüzünden pahalıya gelecekti. Esat Bey her şeyi düşünmüştü. Partiden, emlak işleriyle meşgul bir arkadaşına ricacı olacak, ondan eşyası içinde bir ev bulmasını isteyecekti. Buldu da. Bir hafta geçmemiştii ki bir adres tutuşturdu Fahrettin Bey'in avucuna. "Boyalıköşk Sokağı Numero 57, Arnavutköy, İstanbul." Eşyanın kimisini satıp savdılar, kimisini eşe dosta, bazısını düşküne fukaraya bıraktılar ve düştüler yola böylece.

Yamyassı bozkırın ortasına kurulmuş devasa bir çadır gibi sağ yanlarında yükselen Hasan Dağı'na bakarken, Fahrettin Bey de uykuya daldı biraz. Otobüs; uyku, ter, mazot, sarmısak, tütün dumanı ve bebek kusmuşu kokuyordu. Fahrettin, içinin bal kâsesine giren bir kaşık gibi ağır ağır uykuya devrildiğini hissetti. Hasan Dağı'nın ardında gökyüzü pembeler boyanmaya başlamıştı.

Fahrettin Bey gözünü kucağındaki Sacide'nin huzursuz kıpırdanışıyla açtı. "N'oldun kızım, ne debeleniyorsun?" dedi

fısıltıyla. Kız önce biraz utanır gibi oldu, sonra babasının ku- lağına uzanıp, “Küçük aptesim geldi baba,” diye fısıldadı. Fahrettin Bey dışarıya baktı, çok uzakta, çorak araziye serpiş- tirilmiş yakın yakın ev kümeleri gördü. Bir sürüydüler. Saa- tini yokladı. Öğlene geliyor. “Az kaldı ineceğiz kızım,” dedi Sacide’ye, “azıcık dişini sık.” Fevziye Hanım başı yutkunama- yacak kadar arkaya düşmüş, altdudağını her nefes alışında tit- reterek uyuyordu. Bu haliyle uyuyan birinden çok, gasilhane tezgâhında yıkanmayı bekleyen bir ölüye benziyordu. Suat da uyanmamıştı henüz ama en küçükleri, kundağının içinde bel- li belirsiz kıpırdanıyordu. Fahrettin Bey hafifçe kolunu dürttü karısının. “Hanım,” diye seslendi. Kadın uyanmadı. Otobüs o kadar sarsalayarak ilerliyordu ki Fevziye kocasının dürtmesi- ni fark etmedi bile. Hem elinin hem de sesinin şiddetini biraz daha artırarak, “Fevziye Hanım,” dedi Fahrettin Bey. “Fevzi- ye uyan!” Fevziye suyun içinde nefesini tutan birinin birden havaya kavuşması gibi büyükçe bir solukla sışçrayıp, “Hi!” dedi. Hızlıca bir gözle önce çocukları yokladı, kocasına dönüp, “Geldik mi?” diye sordu, cevabı beklemeden pencereden dışa- rı baktı. “Az kaldı,” dedi Fahrettin Bey, “toparlan hadi, oğlanı da uyandır. Bir saatten az bir vakit olacak.” Sesinde, buraları bilen, buralara daha önce gelmiş biri olmanın verdiği gurur- dan aldığı lezzet vardı.

Otobüs, Gölbaşı beldesini ardında bırakıp rampaya sardı. Bir yere kadar dayanacak, orada öksürmeye başlayıp yere yı- ğılacakmış gibi dermansız, tırmandı, tırmandı, tırmandı. Bu tırmanış belki birkaç asır sürdü. Otobüs tırmandıkça, Fahrettin Bey’in nasıl bir meçhule doğru yolculuk ettiğini bilememenin telaşıyla büyüyen korkusu da iyiden iyiye arttı. Bir yandan kucağında kıpırdanıp duran Sacide’nin huzursuzluğu, öbür yandan içeri dolan pırlıl pırlıl gün aydınlığına rağmen otobüsün dört köşesinde dinmeyen horultu ve bitmeyen yol, bu korkuy-

la karışınca Fahrettin'in asabını bozmaya başlamıştı. Ne zaman ki düze vardılar, ne zaman ki Söğütözü köyünün derme çatma damlarından incecik tüten dumanlar uzaktan seçildi, o saat askerin yola dizdiği engelleri gördüler. İhtiyar otobüs gemine asılmışlar gibi ihlayarak durunca uyuyanlar uyandı. Şoför kalktı, kolu indirdi, kapılar açıldı. İçeri uzanan asker başı, herkes insin, diye buyurdu. Bir homurtudur başladı. Şişmiş gözleri, ağız kenarlarında kurumuş salyalarıyla yol kenarına dökülen yolcular hüviyetlerine ve tütünlerine davrandılar. Erkekler bir yana, bebeleriyle kadınlar bir yana dizildiler. "Askerler şu tarafa ayrılınsın," dedi çavuş. Erkeklerin sırasından üç-dört kara kuru delikanlı öne çıktı. Onlara benzeyen başka bir tanesi geldi, tüfeğin namlusunu sağ yanına doğru sallayıp kenarda bekleyen cemseyi işaret etti. Beraberce kamyonu doğru yürüdüler. Kalanlar mırıl mırıl söyleniyordu. Çavuş hepsinin hüviyet defterlerini toplattı. Karşısına geçtiğinin hüviyetine bakarak sualler sordu, cevaplar aldı. Bir-iki tipi bozuğu daha yanına ayırdıktan sonra geri kalan yolcuyu hayırlı yolculuk dileyip bindirdi otobüse. Şoför, motor gürültüsünde herkes duyabilsin diye bağıra bağıra anlattı sonra, arada bir arkasına dönerek. İki ay evvel İnönü'ye karşı teşebbüs edilen suikasttan beri böyle bir âdet çıkmıştı. Başvekile hücum edip arabasına üç el kurşun sıkkan meczubun, bu iş için Kayseri'den hususi geldiği tespit edildiğinden, Ankara'ya giren tüm yollara asker karargâh kurmuştu; sıfatını, suretini beğenmediğini alıp geri yolluyordu.

Bir saati bulmadı ki Ulus'a, Hergele Meydanı'na vardılar. Meydan kalabalıktı. Yalnızca öyle insan kalabalığı değil, göze görünen, bir cismi olan her şeyle dolu, tepeden tırnağa cümbüşe ve bağırış çağırışa kesmiş mahşerî bir hengâmeydi olan. Bir yanda bağırarak çıktıkları, değnekçiler, arabacılar, öbür tarafta meleyen koyunlar, huysuzlanan arabacı beygirleri, ağnanan uyuz köpekler, gürültü ve duman içinde geçip giden

hususî otomobiller, bir patırtıyla yolcu getiren, yolcu götüren köhnemiş otobüsler, tangırdayarak yürüyen tepeleri boynuzlu trolleybüsler, simit satanlar, su satanlar, macun satanlar, ciğer satanlar, keçe satanlar, tespih satanlar. Herkes, o anda dünyada olması beklenen herkes orada, o kalabalık meydanda gibiydi. Fahrettin Bey uyku semesi çocukları birer birer otobüsten indirdi. Çocuklar şaşkındı. Şaşkın, korkmuş, uykulu. Uzaklarda görünen apartmanlara, kalabalığa, satıcıların tezgâhlarına, sonu gelmeyen arabalara, karşıdaki ağaçlık yerde, ağaçlardan bile yükseğe su fışkırtan fiskiyelere, kısacık etekleri, ütülü takım elbiseleriyle, şapkalarıyla, çantalarıyla geçen insanlara baka kaldılar bir müddet. "Gelin şöyle," dediğini duydular Fahrettin Bey'in, neden sonra. Gözleri kalabalığın arasında şaşırarak daha da fazla şey arar gibi bakınarak yürüdüler babalarının peşi sıra. Fahrettin Bey bavulları, yükleri bir talikaya yük etti, çocukları da bir bir kucaklayıp eşyanın yanına oturttu. Sonra Fevziye Hanım'ı aldı, arabaya çıkardı. Herkes binince arabacı, işaret beklemeden "Deeh!" diye bağırды. Bezgin beygir, kırbacı sağrısına yiyince burnundan tuhaf bir titreyiş çıkardı, bir hayli gönülsüz yürümeye başladı. Caddeye vardığında hızlanmıştı.

Çocuklar başka bir gezegene gelmiş gibi bitmek bilmez bir hayretle etrafa bakıyorlardı. Babalarının annelerine, "Burası Gençlik Parkı'dır işte," dediğini duydular. Kafalarını Fahrettin Bey'in parmağının işaret ettiği yöne çevirdiler. O tarafta hâlâ fiskiyeler, yaklaştıkça daha da büyük olduğu anlaşılan bir havuzun içinden göğe doğru su sıkıyorlardı. Güzelce bir binanın önünden geçip parkın köşesinden döndüler. Yolun sonunda tren garı, onları beklermiş gibi yüzünü gösteriverdi dönünce. "Park ne demek?" diye soracak oldu Suat, şaşkınlıktan unuttu. "İşte," dedi baba, "büyük Atamızın kurduğu meclis de şurasıdır." Çocuklar talikanın gittiğinin aksi yöndeki ağaçlık bahçe içinde duran eski binaya baktılar. Fevziye Hanım sanki biraz

“Kökünden sökülmüş bir ağaca benzetti halini kendi kendine. Toprağından kopmanın mahzun serinliğini duydu o gece, yer döşğinde.”

Fahrettin Bey’in tayiniyle başlayan yolculuk, bizi Anadolu’nun taşrasından alıp metropolün karmaşasına, bir otobüs yolculuğundan bir tren manzarasına taşıyor. Fahrettin Bey ve ailesi, büyük hayallerle çıktıkları bu göçte yalnızca yeni bir hayatla değil, İstanbul’da doğaötesi olaylarla ve köşkün karanlıkta

kalan yüzleriyle de karşılaşılıyor. Köşkün kuyularında fısıldayan sesler, gecenin bir yarısı uykuları kaçıran ayak sesleri ve hiç beklenmedik anlarda ortaya çıkan öbürküler...

Mahir Ünsal Eriş, geçmişle gelecek arasında gidip gelen bir anlatıyla, 60’ların Türkiye’sine ayna tutuyor. Basit bir taşınma hikâyesi, zamanla büyüyerek geçmişin ağırlığını ve kayıpların hüznünü hatırlatan bir deneyime dönüşüyor. Gerilim ve nostalji dolu bu roman, hem taşradan büyük şehre göçen insanların öyküsünü hem de tarihin silinip giden öbür yüzlerini, halının altına, kapının arkasına süpürülen acıklı göç hikayelerini konu alıyor.

“Bizim millet unutmaya meraklıdır. Dünya ikiye yarılrsa üç gün sonra dünyada olduğunu hatırlamaz.”

QR kodu okutunuz		Dijital fiyat etiketi	tavsiye edilen KDV'siz satış fiyatı
			₺ 180

Sertifika no: 44919	ISBN 978-625-6162-64-8	
		Doğan Kitap
	9 786256 162648	